

De kracht van bier!

Wat elk jaar moet uitgroeien tot de topgebeurtenis van Haspengouw Sportief en waar iedere deelnemer reeds lang vooraf naar uitkijkt begon dit jaar in mineur. Oorzaak was de weersvoorspelling ons medegedeeld door Sabine en Frank: nauwelijks 15 graden, regenbuien en rukwinden. Meer moet dat niet zijn voor Flandriens!!! “Graptje!”

Met een bang hart reden Roger, Bijou en ik richting Diksmuide en dit via Charleroi om de verkeersdrukte in Bertem te vermijden. Een goede gok overigens, want we bereikten vlot het Bloso Centrum in Woumen (Diksmuide), bekend om zijn paardenkampen. Toen we aankwamen staken de lieve dieren allemaal hun kop naar buiten om ons welkom te eten.

Fons, de vélomaker was al ter plekke. En even later kwamen ook de clubsecretaris en “le président fondateur” het domein binnengereden. Iedereen opgetogen omdat Johny terug van de partij was.

Daar het centrum voor ons pas om 16 uur toegankelijk was besloten we ons op de parking om te kleden. De paarden hielden plots op met eten en keken vol afgunst naar ons sterk uitgebouwd torso en smal gespierd achterwerk. Maar het paardenvoyeurisme was van korte duur omdat het buiten zowat rond de 14° moet geweest zijn en de “stofwisseling” vlug moest gebeuren om geen kou te vatten.

Wonder boven wonder ... toen we op de fiets zaten brak de zon door de donkere wolken en liep de temperatuur op tot 19°. Wat kunnen Sabine en Frank toch liegen!

Bijou had via een fietsrouteplan een weg uitgestippeld. We moesten gewoon de nummertjes volgen. Van 20 naar 16 dan naar 72 enz. Te Diksmuide liep het al grondig fout. We zaten niet meer op het juiste nummer. We bleven echter doorrijden omdat de weg prachtig langs de IJzer kronkelde. Het was genieten tot de weg plots dood liep. Het “geheurk” dat daarop volgde was van ongeziene omvang.

Terug dus en dan op goed vallen uit richting Nieuwpoort. Daar genoten we van twee dikke pannenkoeken. Roger moest éne hebben met echte “braane soeker”. Wie kent er “braane soeker” die niet echt is? De manier waarop de gewezen stervoetballer zijn pannenkoek verorberde was adembenemend. Pannenkoek met de handen oprollen, dan in twee breken en daarna met de hand opeten ... ik had het nog nooit gezien.

Op de terugweg kwamen we in Veurne de gebroeders Schleck tegen – voor niet ingewijden Frans en José – . En waar zaten die? In een café met een 33’er voor hen . Zo gaan ze nooit de Ronde van Frankrijk winnen. Alhoewel ... ik kom hier later op terug.

Weer aangekomen te Woumen, na 85 km overigens, waren alle deelnemers ter plekke. Bart en Alain waren vroeger op de dag uit de auto gestapt en konden niet nalaten nog enkele serieuze hellingen mee te pikken. Echte profs!

Iedereen maakte zich dan op voor het avondeten: groentesoep, puree met witloof in hespenrolletjes en achteraf nog een desertje en koffie. Alle kommen waren leeg ... alle commentaar overbodig.

Achteraf maakten het geknal, het geknetter en de bliksemschichten op de wc’s duidelijk dat het eten goed verteerd was.

Daarna konden we in onze ontspanningsruimte genieten van bier, voetbal , zever en mopjes.

Zaterdag 18 juni stond de “Pollentierklassieker” op het programma met start te Keyem. Maar voor dat we in het liefelijke dorpje aankwamen viel er al een leuke band te noteren: Alain was het slachtoffer, waarop Bijou: “Hé zou beter ze geld stéke in goei materiaal in plek van in pillen”.

We schreven in voor een dubbele lus van elk 55 km. De eerste liep over Bikschoote, Houthulst, Zarren, Schore en Gistel. In Gistel reden we voorbij het huis van Museeuw ... hi, hi, hi! Tweede “graptje!”

De tweede lus ging over Eernegem, Ichtegem en Bovenkerke. Sterk als ze zijn deden de profs van de eerste groep er nog een lus bij van 55 km. Puiske en Bijou daarentegen deden er een lus af om de Karmelieten en de Paters (van 9°) te bezoeken.

Een mooie tocht langs vlakke, rustige wegen. De wind, 5 beaufort, deed ons zwoegen maar de regen bleef uit en dat was al uniek. “Kalm, kalm”, riep Jokke tot tienmaal toe, toen de oudste van de Schleck-brothers -pas terug van een hoogtestage in de Alpen- vooraan met soepele pedaaltred door de wind kliefde.

De warme douche deed de pijn uit onze benen verdwijnen . Fris en monter doken we de eetzaal binnen.

Toen scampi, gratin dauphinois, boontjes, tomaten en rosbief werden opgediend was alleen nog het geluid van vork en mes te horen. Echt jammie, jammie en voldoende voor iedereen. Applaus voor het keukenpersoneel. Tijdens het eten had André het over de top van de Fortis en dat ze die mannen in de bak moesten steken. Daarop repliceerde ik dat de bakken vol zaten, waarop Fons dan weer antwoordde dat de bierbakken leeg waren. Later werd er nog nagekaart over de akkefietjes van de dag en over een haas die bergop liep en over geiten die gepakt werden op een tupperware-avond. Bijou probeerde stemmen te ronselen voor de algemene statutaire vergadering ... In stilte droop hij als eerste af naar zijn kamer. De reden laat ik in het midden.

Zondag 19 juni zouden we de “Bachten de Kuppe Route” volgen. Toen ik ’s morgens in de gang Alain tegenkwam zei hij: “As ich gon rij as ich mich vuul gon do brokke valle”. Of die brokken gevallen zijn moet je aan “gruppo uno” vragen. Deze tocht van 100 km. bracht ons zelfs een beetje over de Franse grens en daarna via De Panne en Koksijde naar Veurne. We kwamen voorbij het dorpje Oeren en “hoerenchance” hadden we, want ondanks de dreigende wolken ontweken we telkens de regen. Daniel sprak hier de gevleugelde woorden: “Ich verander elke dag van “lefke” en Fons verandert elke dag van vélo”. In Houthem genoten we in een pittoresk dorpscafé van een heerlijke filter. De eerste groep –zo zei de cafébaas- was hier al een half uur geleden gepasseerd, maar jullie zien er veel jonger uit. Zo horen we het graag ... de eliterenners zonder contract.

Mijn bewondering gaat alvast uit naar Hilde, de enige vrouw in ons gezelschap. De soepele, elegante pedaalslag brengt haar nooit in de problemen. Met de vingers in de neus volgt ze het aangegeven tempo. Een dikke proficiat! Langs deze weg bedank ik Hilde in naam van alle deelnemers voor de lekkere chips die ze had meegebracht!

En dan is er Bijou die na een “vochtige” avond samen met Fons 100 km op kop reed. Beuken tegen de wind zonder om te kijken. Zou er dan toch kracht in bier zitten?

Terug in Woumen aangekomen waren de profs van de eerste ploeg reeds gedoucht . Nu was het onze beurt om alle zweet te verdrijven. We genoten nog van een lekkere kop soep, een wokschtotel en konden dan naar huis.

We kunnen terugblikken op een schitterende tweedaagse met dank aan het positivisme van alle deelnemers. Tot volgend jaar!

Jaan

